

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 88/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 14, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 14, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení

s porušením čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 24. februára 1999 podal na okresnom súde žalobu, ktorá bola zaevidovaná pôvodne pod sp. zn. 11 C 251/99, v súčasnosti je vedená pod sp. zn. 25 C 70/2004.

Sťažovateľ uviedol:

«I.B. vo veci 25C/70/2004 konal Ústavný súd v konaní III. ÚS 141/06-46 a rozhodol dňa 03. 11. 2006 a konštatoval porušovanie práv MUDr. D. B.

Ústavný súd však zabudol priznať trovy konania sťažovateľovi vo výške 10.000.- Sk, ktoré zaplatil advokátovi JUDr. Ing. Č. ako preddavky, naproti tomu Ústavný súd ešte pridal trovy advokátovi vo výške 6.888.- Sk. Ústavný súd vystupoval nepriateľsky proti sťažovateľovi pod vedením Jána Mazáka.

I.C. Vo veci rozhodoval aj Európsky súd, ale tento sa dotkol iba absurdnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, vo veci OUJP-194/10-TT-1999! Táto vec dodnes nie je ukončená a ďalej je marená orgánmi činnými v trestnom konaní!

I.D. Okresný súd po rozsudkoch Ústavného súdu a Európskeho súdu mal povinnosť konať vo veci 25C/70/2004.

Nepomohlo upozornenie predsedu súdu na existenciu rozsudku Európskeho súdu a neskôr ani Nález Ústavného súdu. Čo k tomu dodať. Predseda súdu v Trnave priťahy a nečinnosť neodstránil, čo je však jeho povinnosť, jeho povinnosť je rešpektovať rozhodnutia nadriadených súdov a to Ústavný súd SR a Európsky súd.

I.E. Okresný súd v Trnave porušuje opakovane a arogantne ústavné a základné ľudské práva sťažovateľa:

- 1) podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 4 - súd odňal sťažovateľovi základné práva, súd sa mstí na sťažovateľovi, pretože 3x vyhral na ním pred Ústavným súdom.*
- 2) podľa čl. 14 - každý má spôsobilosť na práva, ja nie.*
- 3) podľa čl. 46 - právo na súdnu ochranu, sťažovateľ nemá !*

- 4) podľa čl. 47 ods. 2 - každý má právo na právnu pomoc;
- 5) podľa čl. 48 ods. 2 - právo na konanie bez zbytočných prietáhov, sťažovateľ také právo nemá ani po rozhodnutí Ústavným súdom a EŠLP.
- 6) Podľa čl. 6, 13, 14 a 17 medzinárodného dohovoru.
 - čl. 6 - právo na spravodlivé konanie bez prietáhov;
 - čl. 13 - právo na účinný prostriedok opravný;
 - čl. 14 - zákaz diskriminácie
 - čl. 17 - zákaz marenia práv štátom.

I.F. Sťažovateľ využíva čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky - právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím.

Tým, že súd v Trnave bol nečinný, umožnil škodcovi JUDr. G. a spol. vykonať majetkové prevody a zbaviť sa majetku, súd nečinnosťou umožnil premlčať vykonanie "odporovateľných právnych úkonov" a tak zmaril výkon budúcej exekúcie. Súd v roku 2001 zmaril „Žiadosť o vydanie predbežného opatrenia“ za účelom zabezpečenia nárokov poškodeného sťažovateľa.

Okresný súd v Trnave aktívne a úmyselne maril práva sťažovateľa a zbytočnými prietahmi za dobu 8-rokov aj zmaril tak, že od odporcu JUDr. G. a spol. už nevymôže nič. Okresný súd v Trnave je plne zodpovedný za vzniknuté škody a má dostať povinnosť kompletnú škodu uhradiť.

I.G. Vyčíslenie škody: istina 1.394.345.- Sk s úrokom 0,5 % z omeškania za každý deň omeškania od dňa 17. 02. 1999 do zaplatenia plus trovy konania 55.772 Sk a trovy advokáta JUDr. G. 11.310.- Sk, istina 10.000.- Sk plus 1000.- Sk poštovné kópie, overenie pre konanie III. ÚS 141/06, sumu 10.000.000.- Sk ako nemajetkovú ujmu za trvalé poškodenie zdravia a plnú invalidizáciu sťažovateľa, plus úroky z omeškania vo výške 17,6 % od dňa podania žaloby proti štátu SR 09. 05. 2003 pod sp. zn.: 18C/96/03 do zaplatenia.»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom rozhodne nasledovne:

„II.A. Okresný súd v Trnave porušuje práva MUDr. D. B. garantované Ústavou Slovenskej republiky: podľa čl. 12 ods. 1 a 4; čl. 14; čl. 46; čl. 47 ods. 2; čl. 48 ods. 2; podľa čl. 6, 13, 14 a 17 medzinárodného Dohovoru.

II.B. Okresný súd nerešpektuje rozhodnutia nadriadených súdov: Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn.: III. ÚS 141/06 zo dňa 03. 11. 2006 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 57678/00 zo dňa 27. 06. 2006.

II.C. Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť MUDr. D. B. škodu v plnom rozsahu vyznačenú v odstavci I.G. do 30 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu na účet sťažovateľa...

II.D. Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť trovy konania sťažovateľovi, advokátovi a Ústavnému súdu SR, v lehote 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.“

Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom z dôvodov, že *„bude úspešný, je plne invalidný a bez príjmov, bez možnosti zárobku; má majetok, ktorý je na príťaž; je v konaní o dávky v núdzi“*.

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 5. marca 2007 požiadal ústavný súd *„o prednostné vybavenie ústavných sťažností, v ktorých rozhodol aj Európsky súd pre ľudské práva, aj Ústavný súd Slovenskej republiky, avšak nálezy Ústavného súdu a rozsudky Európskeho súdu zostali nerešpektované“*; okrem iných aj sťažnosti namietajúcej postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004.

Podaním doručeným ústavnému súdu 6. augusta 2007 sťažovateľ opätovne namietal *„svojvoľný postup okresného súdu“* v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004 nerešpektujúci ani nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 141/06, ani rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) č. 57678/00 (vyslovujúce porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru orgánmi činnými v trestnom konaní vo veci sp. zn. „OÚJP-194/10-TT-1999“). Uviedol, že vec postúpil ESLP, kde je zaevidovaná pod č. 4618/07 pre porušovanie čl. 6, čl. 13 a čl. 14 dohovoru.

Sťažovateľ upravil petit sťažnosti nasledovne:

„II.A. Okresný súd v Trnave porušuje základné práva MUDr. D. B. podľa čl. 46, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6, čl. 13 a čl. 14 medzinárodného dohovoru, ktorým je SR viazaná.

II.B. Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť MUDr. D. B. vzniknutú škodu v celom rozsahu, a to istinu vo výške 1.394.345.- Sk s úrokmi z omeškania vo výške 0,5 % denne z dlžnej sumy od 15. 02. 1999 do zaplattenia podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.

II.C. Okresný súd v Trnave je povinný konať vo veci 25C/70/2004 bezodkladne a rozhodnúť v lehote 30 dní od doručenia nálezu Ústavného súdu.

II.D. Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť 1,000.000.- Sk do pokladne Ústavného súdu pre nerešpektovanie nálezu III. ÚS 141/06 zo dňa 03. 11. 2006.

II.E. Okresný súd v Trnave je povinný zaplatiť MUDr. D. B. sumu 5,000.000.- Sk za nerešpektovanie Nálezu Ústavného súdu a nerešpektovanie rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva č. 57678/00.

II.F. Trovy konania zaplatí Okresný súd v Trnave.

Okresný súd v Trnave zaplatí všetko v lehote 15 dní odo dňa doručenia nálezu Ústavného súdu. V prípade omeškania musí zaplatiť úroky z omeškania vo výške 17.6 % z dlžnej sumy odo dňa povinnosti zaplatiť do zaplattenia.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je okrem iného sťažovateľom opätovne namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004 o zaplatenie sumy 1 394 345 Sk s príslušenstvom.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v období do 23. novembra 2006

Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa (v znení jej dvoch doplnení) a z vyžiadaného spisového materiálu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 25 C 70/2004 zistil, že v tejto veci už sťažovateľ namietal na ústavnom súde porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25 C 70/2004. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 141/06-46 z 3. novembra 2006 rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004 porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk, ako aj úhradu trov konania. Predmetný nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2006.

V zmysle ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

S poukázaním na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v období do 23. novembra 2006 ako neprípustnú z dôvodu predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu v tejto veci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru v období po 23. novembri 2006

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že okresný súd nerešpektoval nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 141/06 a v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004 je dosiaľ nečinný. V tejto súvislosti poukázal na to, že sťažnosťou z 25. júna 2007 adresovanou predsedovi okresného súdu sa domáhal odstránenia prietáhov v predmetnom konaní. Prípisom z 26. júna 2007 predseda okresného súdu sťažovateľovi oznámil, že konanie vo veci sp. zn. 25 C 70/2004 bolo uznesením z 27. júla 2004 prerušené až do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Trnava (ďalej len „okresné riaditeľstvo PZ“) pod sp. zn. ČVS: OÚV-194/10-1999.

K právoplatnému rozhodnutiu vo veci zo strany okresného súdu tak do dňa podania opätovnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu nedošlo.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa ustanovenia § 111 ods. 1 OSP ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova.

Podľa ustanovenia § 111 ods. 2 OSP ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre

ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd i bez návrhu.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 25 C 70/2004 z 27. júla 2004 konanie prerušil do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na okresnom riaditeľstve PZ pod sp. zn. ČVS: OÚV-194/10-1999. Tomuto úkonu okresného súdu predchádzal návrh sťažovateľa (jeho právneho zástupcu) z 15. apríla 2004, v ktorom okrem upresnenia žalobného petitu, ktorým sa voči odporcovi v prvom rade JUDr. F. G. a odporcovi v druhom rade F. G. ml. (ďalej len „odporcovia“) domáhal zaplata sumy 1 394 345 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody a vydania bezdôvodného obohatenia, navrhol okresnému súdu zvážiť prerušenie tohto konania až do ukončenia trestného konania, ktoré prebieha voči odporcom. Uznesenie okresného súdu o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť 14. apríla 2005.

Voči odporcom bolo na podnet sťažovateľa začaté trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania veriteľa, a to uznesením okresného riaditeľstva PZ sp. zn. ČVS: OÚJP-194/10-1999 z 31. marca 2004. Uznesením okresného riaditeľstva PZ z 3. júna 2004 bolo voči odporcom vznesené obvinenie pre trestný čin poškodzovania veriteľa formou spolupáchateľstva. Sťažovateľ bol v uvedenom trestnom konaní vypočutý ako poškodený, pričom ako poškodený sa pripojil k trestnému konaniu a žiadal náhradu škody v plnej výške.

Ústavný súd taktiež zistil, že okresný súd priebežne písomnými dopytmi adresovanými okresnému riaditeľstvu PZ a Okresnej prokuratúre Trnava (ďalej len „okresná prokuratúra“) zisťoval stav trestného konania. K jeho právoplatnému skončeniu však ani v súčasnosti nedošlo (okresná prokuratúra uznesením sp. zn. 2 Pv 221/03 z 21. decembra 2007 zastavila trestné stíhanie voči odporcom, proti ktorému sťažovateľ ako poškodený podal 17. januára 2008 sťažnosť).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty účastníka

konania (napr. I. ÚS 41/02). Tento účel spravidla nemožno dosiahnuť po právoplatnom prerušení konania, ku ktorému došlo v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 162/03) konštatuje, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP možno považovať za prekážku konania. Ak nedôjde k odpadnutiu prekážky prerušeného konania postupom predvídaným v Občianskom súdnom poriadku, nemôžu sa v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a tým aj k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto ústavný súd nečinnosť všeobecného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (mutatis mutandis II. ÚS 3/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 65/07).

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tej časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní v období po 23. novembri 2006, odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ústavy

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„podľa čl. 46 - právo na súdnu ochranu, sťažovateľ nemá“*.

Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu, a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vo veci konať, pričom k jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci sťažovateľa o zaplatenie sumy 1 394 345 Sk s príslušenstvom proti odporcom neodmietol konať, ale konanie zákonným postupom uznesením sp. zn. 25 C 70/2004 z 27. júla 2004 právoplatne prerušil do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na okresnom riaditeľstve PZ pod sp. zn. ČVS: OÚV-194/10-1999 (na podnet sťažovateľa, ktorý si ako poškodený uplatnil nárok na náhradu škody v prebiehajúcom trestnom konaní). V dôsledku tohto jeho postupu (zákonnej prekážky konania) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Na základe uvedených skutočností preto ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a odmietol jeho sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že čl. 46 ods. 2 ústavy je na konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 25 C 70/2004, v ktorom sa nerozhoduje vo veci sťažovateľa podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. podľa ustanovení upravujúcich správne súdnictvo, zjavne neaplikovateľný. Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, a to pre neexistenciu priamej súvislosti medzi namietanými skutočnosťami a základným právom, porušenie ktorého sťažovateľ namietal (napr. I. ÚS 44/03, IV. ÚS 172/05). Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 3 a 4 ústavy.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na právnu pomoc garantovaného v čl. 47 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Článok 47 ods. 2 ústavy zaručuje právo na právnu pomoc v kvalifikovanej forme prostredníctvom osoby s právnickým vzdelaním v každom konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánom verejnej správy.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 25 C 70/2004 zistil, že okresný súd na žiadosť sťažovateľa uznesením z 24. júna 2003 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 147/03 z 22. septembra 2003 mu ustanovil na celé konanie zástupcu z radov advokátov JUDr. R. C., T. Ustanovením právneho zástupcu tak okresný súd poskytol sťažovateľovi tú ochranu, ktorú si jeho záujmy ako účastníka konania vyžadovali.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 14 ústavy

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa tvrdenia sťažovateľa „*súd odňal sťažovateľove základné práva, súd sa mstí na sťažovateľovi, pretože 3x vyhral nad ním pred Ústavným súdom*“.

K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej sa jeho aplikácia v individuálnych sťažnostiach viaže na vyslovenie porušenia osobitne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (ide teda o sprievodný účinok porušenia základného práva alebo slobody). Zásady vyjadrené

v uvedenom článku ústavy vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Patria k ústavným direktívam adresovaným predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov (II. ÚS 123/02, IV. Ú 150/03). Z toho vyplýva, že sťažnosť je v rozsahu namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy zjavne neopodstatnená.

Podľa sťažovateľa namietaným postupom okresný súd porušil aj jeho základné právo podľa čl. 14 ústavy. Sťažovateľ tvrdí, že „každý má spôsobilosť na práva, ja nie“.

Podľa čl. 14 ústavy každý má spôsobilosť na práva.

Citované ustanovenie ústavy garantuje fyzickým osobám a právnickým osobám právnu subjektivitu, ktorá okrem spôsobilosti na práva zahŕňa spôsobilosť na právne konanie (právne úkony). Spôsobilosť na práva znamená mať právnu subjektivitu, a teda byť nositeľom práv. Ústavou priznaná právna subjektivita oprávňuje právne subjekty domáhať sa zákonnými prostriedkami svojich práv, ktoré sa im priznávajú (IV. ÚS 109/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 14 ústavy, pretože okresný súd sa vôbec nedotkol právnej subjektivity sťažovateľa, a preto v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom.

Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983).

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že podľa judikatúry ESĽP sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takému záveru v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004 právoplatne prerušenom do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na okresnom riaditeľstve PZ pod sp. zn. ČVS: OÚV-194/10-1999 nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, IV. ÚS 163/07).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (IV. ÚS 36/04, IV. ÚS 172/05).

Napadnutý postup okresného súdu preto nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 14 a čl. 17 dohovoru

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa sťažovateľa v namietanom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 25 C 70/2004 došlo aj k porušeniu jeho práv podľa čl. 14 a čl. 17

dohovoru. Neuviedol však žiadne konkrétne skutočnosti ani akým konkrétnym postupom okresného súdu malo k porušeniu uvedených práv dôjsť.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nemôže vykladať tak, aby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to dohovor ustanovuje.

Ústavný súd pri preskúmaní spisu vedeného pod sp. zn. 25 C 70/2004 nezistil v postupe okresného súdu žiadne skutočnosti, ktoré by umožňovali vysloviť záver o porušení sťažovateľom označených práv podľa citovaných článkov dohovoru. Okresný súd postupoval v namietanom konaní podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, uplatnením ktorých nedošlo k diskriminácii sťažovateľa ako účastníka konania. Okresný súd (ako štátny orgán zastupujúci Slovensku republiku v oblasti výkonu súdnej moci) uplatneným procesným postupom v namietanom konaní nevykonával činnosť, ktorou by bolo možné porušiť označené práva sťažovateľa podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2008